

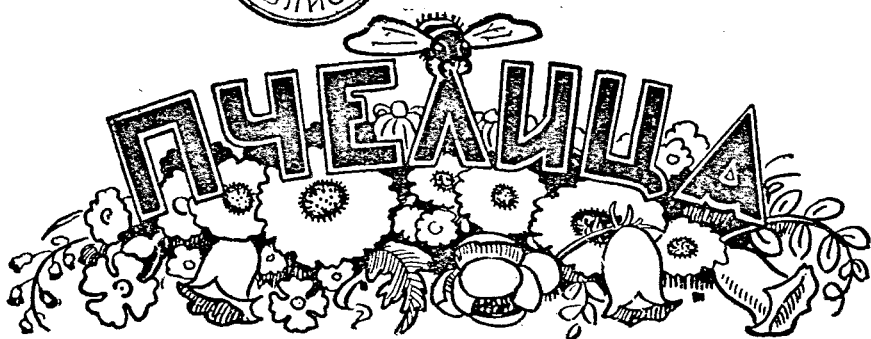
ПЧЕЛИЦА

Год. V.

49845 Кн. 5

Година пета.

Февруарий

Книжка 5

Шейничка.

Имамъ си шейничка малка,
Много е послушна тя.
Тамъ по ледната пързалка
Като птичка азъ летя.

Вчера батко я направи;
Е, пъкъ лошо ли й това?
Сложи ъ дъсчици здрави
И я съ гвоздей закова.

Па ми дума снощи сладко:
— „На, вземи я, Митко, ти!“
Дѣдо Боже, този батко
Колко миличко шепти!

Имамъ си шейничка малка,
Много е послушна тя.
Тамъ по ледната пързалка
Като птичка азъ летя.

Нед. Тинчевъ.

Шейдула.

(Приказка).

Живѣли си нѣкога мжжъ и жена. Тѣ имали единъ синъ, Имали си всичко доволно и правили всичко само и само синъ имъ да стане уменъ човѣкъ. Но каквото и да направили, колкото и да се грижели, отъ него не ставало нищо. Още при раждането му Богъ му далъ много малко умъ, а пѣкъ и мързелтъ скоро го налегналъ, Каквото похванелъ — падало отъ ржцетѣ му. Чудили и маели се родителитѣ му, какъвъ синъ

иматъ. Станалъ единъ едъръ, пълень, а гледа като замаенъ. Затова и хората му викали Шейдула, което значело глупавъ човѣкъ. Той пѣкъ и не се и обиждалъ. Взелъ това име за свое и като повикали:

— Хей, Шейдула, ела тука! — Той се обаждалъ.

Скоро умрѣли родителитѣ му. Останалъ Шейдула самъ. Отъ баща му останало голѣмо богатство.

Съседитѣ му казвали:

— Хайде, Шейдула, да те оженимъ!

— А, че да се ожена! Самъ-самичкъ трудно се живѣе.

Оженили го. Минали нѣколко години — народили му се много деца. Бащиното му наследство доста намалѣло.

— Неможе така Шейдула. Така ти скоро ще обеднѣешъ. Трѣбва и да работишъ нѣщо. Иди въ гората, насечи дърва и ги продай въ града! — му казвали съседитѣ.

— Е-еххъ, казвалъ Шейдула, — и така ще минемъ. Минали още нѣколко години. Децата му станали

голѣми. Шейдула обеднѣлъ още повече. Почналъ да се оплаква на съседитѣ си.

— Ахъ, азъ нещастния! — съвсемъ ме забрави дѣдо Господъ. На другитѣ праша много и премного, а на мене — нищичко. Че да ми дадатъ поне мѣничко отъ своето. . . А съсѣдитѣ само клатели глави и казвали:

— Богъ е добъръ, Шейдула, той и на тебъ ще помогне.

А въ кѣщи децата плачатъ гладни, жена му се кара, че е мързеливъ и не работи. Шейдула само едно знае:

— Трайте! Богъ е добъръ. Той и на насъ ще помогне.

Най-после неможло да се трае вече. А и на Шейдула дошла една мисль въ главата.

— Знаешъ ли какво ще направя? — казалъ той на жена си.

— Ще ида при дѣдо Господъ. Ще го подсетя. — Той сигурно ни е забравилъ.

Жена му одобрила това и радостно го изпратила на пѣтъ.

Вървѣлъ Шейдула, вървѣлъ три дни и три нощи, а все още не можелъ да стигне до дѣдо Господа.

— Я гледай, — мислелъ си той, — колко далечъ живѣе дѣдо Господъ! Затова той забравя хората!

На среща му се задалъ единъ посталъ, изгладнѣлъ вълкъ. Вълкътъ плачелъ съ сълзи и се молилъ:

— Кжде отивашъ, добри човѣче?

— А че, отивамъ при дѣдо Господа да моля за помощъ, — казалъ Шейдула.

— Моля ти се добрий човѣче, — замолилъ се вълкътъ. — Помоли го и за мене. Три години става ужасна болестъ ме мѣчи. Стомахътъ ме боли. Виждашъ ли колко съмъ измършавялъ и отслабналъ. Дано Богъ се смили надъ мене и ми прати или смъртта или ме излѣкува.

— Добре, добре, — казалъ Шейдула, — ще Го помоля и за тебе.

Тръгналъ пакъ Шейдула на пжтъ. Вървѣлъ три дни и три ноци и все не стига до дѣдо Господа.

— Ухъ! — извикалъ най-после Шейдула, като отрилъ потъта отъ челото си и седналъ подъ една клоната ябълка. — Толкова ли далечъ живѣе дѣдо Господъ?

— Добрий човѣче, — се чулъ гласъ отъ ябълката. — При дѣдо Господа ли отивашъ?

Шейдула подигналъ глава и отговорилъ:

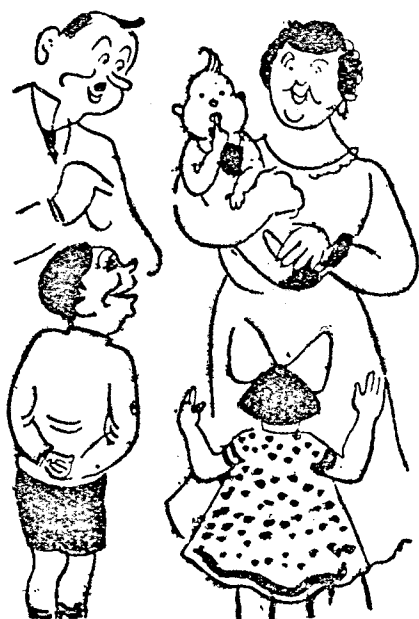
— Да, при Него. Да моля за помощъ, че ме е забравилъ вече.

— Бжди добъръ, — примолила се ябълката, — кажи му че отъ като съмъ станала дърво като свѣтъ — плодъ не мога да видя на клонетъ си. На пролѣтъ цѣла побѣлявамъ отъ цвѣтъ. но скоро цвѣтътъ окапва и никакъвъ плодъ не вързва. . . По добре смъртъ да ми прати, отколкото да гледамъ другитъ дървета натегнали отъ плодъ, а азъ ни зърно.

— Добре, добре, — рекълъ Шейдула, — Ще кажа на дѣдо Господа и за тебе.

И тръгналъ.

(Следва).

Кого най-обича?

„Кажи, Любке,
Кажи, мило,
Кого отъ насъ
Най-обичашъ?

Мама, татко, —
Най-голѣми, —
Или батко
Тѣй засмѣни?

Ето всички
Съ погледъ питатъ
И катъ птички
Чуруликатъ.

А Любчето
Се подсмихва
Ту погледне,
Ту подмигва,

Дяволито
Се извърне,
Мама сладко
Си пригърне

И тихичко
И пришепне:
„Най-обичамъ
Шоколадъ.“

Дѣдо Стоянъ.

Л. Н. Толстой.

Двама търговци.

Единъ беденъ търговецъ тръгналъ на пътъ и оставилъ желѣзната си стока на богатия си съседъ да я пази. Като се върналъ, отишелъ да си иска стоката.

А богатиятъ търговецъ продалъ всичкото му желѣзо и казалъ, че мишките го изяли.

Бедниятъ нищо не отвърналъ. Щомъ като богатия му съседъ, който има толкова друга стока, казва така, нѣма да лъже я! И си отишълъ.

На улицата видѣлъ детето на богатия. Бедния го примамилъ у дома си и го скрилъ.

На другия день богатиятъ срещналъ бедния и му се оплакалъ, че му се изгубило детето.

— Азъ зная кжде е детето ти, — казалъ бедниятъ. — Вчера, като се връщахъ дома, единъ соколъ се спуствна и го грабна.

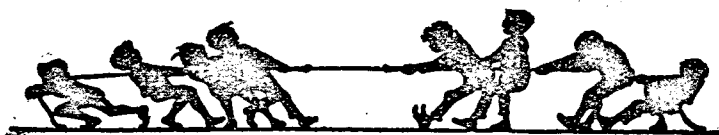
— Не се подигравай, казалъ богатиятъ. — Какъ може соколъ да грабне осемъ годишно дете!

— Защо се чудишъ? Щомъ мишки ядатъ желѣзо, какъ соколъ да не грабне детето ти. Всичко се случва.

Богатиятъ разбралъ и се призналъ: „Извинявай, приятелю. Мишки не изядоха желѣзото ти, а азъ го продадохъ. Азъ ще ти го платя двойно, кажи ми де е детето ми.“

— Щомъ е така, азъ ще ти го доведа, казалъ бедниятъ.

Кученцето Буби

Рано Буби се събуди
и се много той очуди,
като дочу задъ вратата
мяукане отъ мъзата.
— Наша маца малки има,
мисли си той — тази зима
ще измръзнатъ тѣ въвъ коша!
Ехъ, тази маца, че е лоша,
мишки гони по тавани.
Но що съ малкитѣ ще стане? . . .
Ще измръзнатъ тѣ саминки,
тѣзи мънички гадинки!
Бързо Буби при тѣхъ слезе,
и въвъ коша като влезе,
бащински ги той погледна,
и тамъ, да ги топли, легна.
А тѣ въ него катъ се свръха
скоро сладичко заспах.

Стефанъ Ив. Стояновъ.

Жителитѣ на зоологическата градина.

II Слонътъ.

— Я го вижте за какво почналъ да тжжи! — каза Синдабъ, грамадниятъ индийски слонъ. — Тжжи за десетъ месечната нощъ, за ледоветѣ и сѣверното сияние! Че какъ се живѣе въ такава страна? Тамъ по-скоро ще замръзнешъ, отколкото свободно да живѣешъ.

Друго е моето отечество, моята Индия, съ нейния вѣчно топълъ климатъ, съ първобитнитѣ ѣ гори, съ нейнитѣ гигантски палми. Снѣгъ и сѣверно сияние нѣма въ моето отечество: тамъ пълзятъ исполински змии, по клонетѣ на дърветата се люлѣятъ маймуни и скачатъ пѣстри папагали. Ахъ, азъ нѣма да забравя моето детинство между родители, зеленина и цвѣтя!

— И азъ нѣма да го забравя! И азъ нѣма да го забравя! — закрѣщя маймуната отъ съседната клетка.

— Мълчи, не се бъркай като говорятъ други! — изрева лъвътъ.

— Ти ли ще ми заповѣдвашъ? — озжби се маймунката. — Не вижда, че е окованъ въ здрава клетка!

— Добре, че лесно ви ловятъ, каза лъвътъ, а то отъ васъ миръ нѣма да има.

— Ами ти?

— Че млъкнете, де! Оставете слонътъ да разказва! — изрева тигърътъ. — Колко е приятно кога слушамъ да разказватъ за далечната ни родина. За моментъ забравямъ неволята си.

— Моля продължавай! — се чу отъ разни страни.

— Нашето семейство, — започна слонътъ, — се

състоеше отъ сто глави и живѣхме всички заедно. Азъ бѣхъ най-малкиятъ и затова дѣдо и баба ме много галѣха. Живѣхме на една поляна въ гжста, много гжста гора. Храна имаше наоколо колкото искашъ: сочна трева, млади клончета и дръвчета растѣха изобилно около насъ.

— Да, приятелю, не като тука нали? се обади тигрицата отъ клетката си. — Тукъ и на сухо сѣно сме доволни, само да ни даватъ редовно.

— Какво приказвашъ?! Отъ гладъ не мога да се оплача, само по-честичко да почистватъ, защото, нали знаешъ, че често се вѣдятъ изъ тѣлото ни разни насѣкоми.

— А у насъ, стоишъ си нѣкжде на сѣнка, а по гърба ти скача нѣкоя бѣла птичка и чукъ-чукъ! кълве и те чисти отъ тия омразни насѣкоми. Тия птички сж наши благодетели и ние ги много обичаме.

— Истина ли е, че вие се страхувате отъ слънцето и затова стоите до мръкване въ кжши? — запита бухалтъ.

— Не че се страхуваме, но не го обичаме. Наистина, ние повечето стоимъ на сѣнка изъ полянката. Голѣмитѣ стоятъ или лежатъ, а ние малкитѣ играемъ наоколо.

Понѣкога правимъ далечни разходки изъ такива гжсталаци, гдето нито единъ звѣръ не е миналъ. Само нашитѣ хоботи могатъ да изчистятъ пжтя, да изкоренятъ дървета или пѣкъ да изгпчемъ съ крака всичко.

Щомъ излѣземъ отъ нашата полянка, всички — малъкъ и голѣмъ — вървимъ следъ водача, който върви напредъ. Неговата работа е много трудна: той винаги е на шрекъ — най-малкия звукъ не минава незабелѣзано отъ него. Затова за водачъ се избира най-умния

и най-опитния слонъ. Той ни води на разходки, на водопой, търси ни ново жилище, — ние за нищо не се грижимъ.

Нашъ водачъ бѣше прабаба ми, която бѣ прочута по своя умъ и съобразителность. Тя ни поведе отъ голѣмата горска полянка, похапнахме си малко прѣсна трева и излѣзохме на една голѣма пѣсъчна равнина. Ние много обичаме пѣсъчните бани. Баба ни знаеше това и веднага даде знакъ. Всички легнахме въ пѣсъка, изровихм дълбоки ями съ крака и отпочивахме. Следъ това тръгнахме пакъ подъ сѣнката на старата гъста гора.

Небето се бѣ покрило съ тъмни облаци. По върховетъ на дърветата мина силенъ вѣтръ, спушна се по земята, подхвана сухитѣ листа и ги завъртѣ изъ въздуха. Нѣкъде загърмѣ. Цѣлата гора свѣтна. Щомъ гръмна, баба ни почна да бѣга. Следъ нея и ние. Следъ нѣколко минути тя ни изведе на ливадата. Бурята се повече и повече усилваше. Гръмътъ удари ту едно ту друго дърво. Стогодишни дървета, като покосени, падаха на земята, а дъжда се лѣеше като изъ ведро.

— Знаете ли, деца, защо ви изведохъ изъ гората? — запита баба.

— Да, бабо, — отговори баща ми, — за да не падне нѣкое дърво върху насъ и утрепе нѣкого.

Колко хубаво си живѣехме въ нашитѣ гори, а сега? ... Можехъ ли да си помисля, че ще свърша живота си тъй мъченически въ чужда страна?

(Следва).

Мирю се бръсне.

Сега да ви разкажа пакъ,
 Но мирно само стойте.
 Миря не хулете вече,
 Че той се зеръ зарече,
 Вѣра и клетва стори
 Лудории и немирства
 Повечъ да не прави.

Щомъ катъ спаднаха странитѣ
 Прогледаха му очитѣ,
 Мирю почна пакъ да шета
 Обърна всичкитѣ кюшета.
 Ходи и таршува, —
 Нали вече не лудува?
 Незнамъ какъ му попадна
 На татка му бръсница,

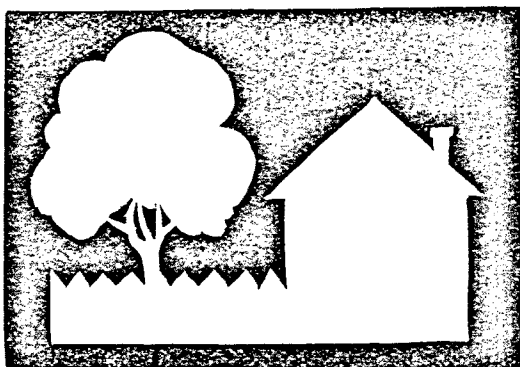
А той юнакъ се ужъ нарича,
 Отъ нищо не се спира
 Всичко знае, всичкото разбира.
 Та малко ли е гледалъ
 Татко какъ се бръсне?
 „Чакай, рече, и азъ зная
 Да се бръсна. Не се мая.
 Тъй ще стана по-красивъ
 И по-хубавъ и по-милъ.“
 Предъ огледалото застана,
 Насапуни си лицето,
 Па взе бързо острието
 Ощъ не почна да се бръсне,
 На три мѣста се порѣза.
 „Нищо! Юнакъ безъ рана не ходи!
 Само татко да не дойде.“
 И забърза
 Тука дръпна, тамъ потърка
 И хопъ! ухото му отхвъркна.
 „Татко, майко, помогнете,

Отъ беда ме избавете!
 Ухото ми! Ахъ ухото!

Падна само то горкото.“
 Чуха въ кжщи жаленъ писъкъ
 И за мигъ тѣ дотърчаха,
 Лѣкарътъ, съсѣдъ най-близъкъ,
 Съ игла и конецъ най-тънъкъ
 Му приши ушето.
 А Мирю отъ кюшето
 Тихо плаче и се моли:
 „Простете ме. Виновенъ съмъ.
 Отъ днесъ вече нищо . . .
 Нищичко не хващамъ
 И на басъ се хващамъ
 Името си ще поправа,
 Та отъ Немирю
 Пакъ ще стана Мирю.“
 До кога ли ? . . .

Сѣчко Бечко.

Направете си тази кжща отъ цвѣтни книжки.
 Така може да си направите и вашето училище.

НАШИТЪ ЧИТАТЕЛИ

Дѣдо Мразъ.

Дѣдо Мразъ пристигна
Отъ горичка.
И съ своята луличка
Изпуска мъгличка

Ето и снѣжинки
Бѣлинки.
Мънинки.
Падатъ отъ небето
И красятъ полето.

Цв. В. Райнова уч. II отд. — Варна.

Плелица-умница.

Азъ съмъ пчелица,
Но съмъ умница,
Съ тия две очички
Сбирамъ медъ за всички.
Кжщата ми е малка,
Но съ тази писалка
Ще ви напиша писъмце
Отъ сърдце.

Илияна А. Друмева
уч. въ I-о отд. — София.

З и м а.

Зима дойде
Съ колесница,
Зима, — снѣжната
Царица.

Вредъ посипа
Бѣлъ прашецъ,
За децата
Игралецъ,

Да направятъ
Снѣжни хора,
Съ бради и съ мѣстаци
Съ тежки рунтави калпаци.

Живка Иванова

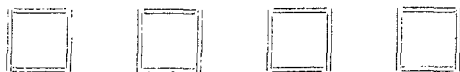
уч. отъ IV б. отд. — уч. „Св. Сава“
гр. Варна.

ЗАДАЧИ И ГАТАНКИ

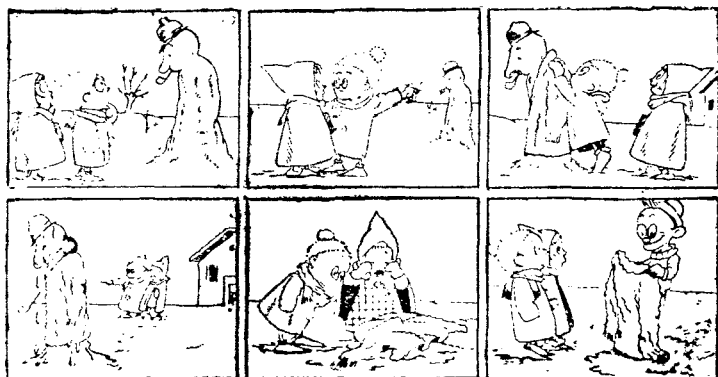
Задача.

Отъ 16 кибритени клечки сж направени 4 квадрата.

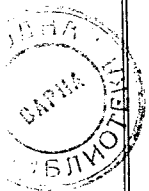

Колко клечки трѣбва да се взематъ и то какъ, за да се получи число 10 пжти по-голѣмо отъ броя на останалитѣ клечки?

Намислете заглавие и напишете разказъ

по горнитѣ картинки. Най-хубавиятъ разказъ
ще напечатаме въ следната книжка.

Скрита картина.

Тука виждате две дресирани животни. Намерете кой ги дресира.

На първият отговор ще дадемъ подаръкъ една хубава книжка съ картинки.

Деца, за да си запазвате книжките, не изрѣзвайте картинките, а ги прекопирайте съ тънка книжка и така ни ги пратете.

Молимъ неплатилитѣ абонати да се издължатъ за да не имъ спремъ списанието.

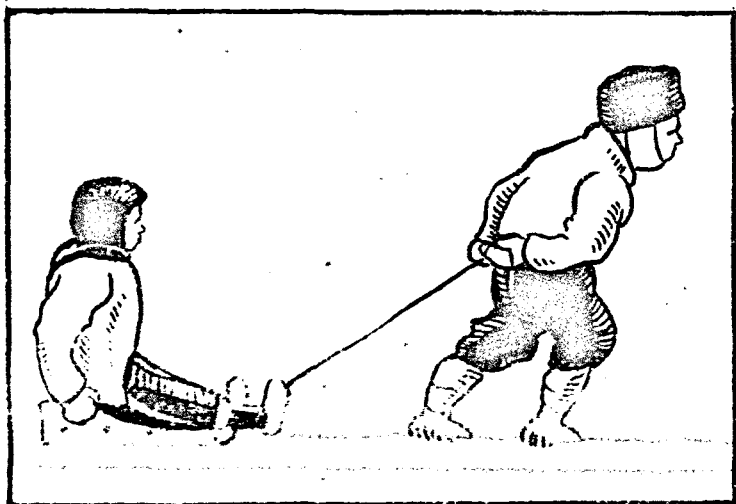
Отговори отъ мин. книжка.

Кучето се вижда, като се обърне картинката наопак.

Вѣрноотговорили: Владим. Добр. Василевъ и Здр. Каранфиловичъ отъ Варна; Юрд. Пашовъ отъ Орѣвица; Адамъ и Еленка П. Мървакови, Щерю Т. Тинковъ и Никола Ан. Тошковъ отъ Брацигово; Христо Гочевъ отъ Никополъ и др.

Одобрено отъ М. Н. Просвѣта съ № 4051 отъ 1915 г.

Редакторъ Мих. Д. Николовъ.

Издава книжарница „Образование“ — Варна

Лито „Ярмолински“ М. Милчевъ — Варна